

какъ азъ не сжмъ знааялъ.—Въ прѣдложеніе: *Ты си былъ ималъ хубаво ножче*, казуемо—то: *си былъ ималъ хубаво ножче*, показва, че и прѣди това время, по което става разговора, Пенко ималъ хубаво—то ножче, но Цоньо не знааялъ, и само сега ся научилъ.

Казуемо—то, кога показва че дѣйствиѣ, или состояніе принадлежало на подлежаще—то и въ прѣминъло—то время, безъ да знае това говоряще—то лице, стои въ *невъдомо прошедше время*.

7. Въ прѣдложеніе: *кога шж учж и азъ Българскж Исторіж?* казуемо—то: *кага шж учж Българскж Исторіж*, показва, че Пенко пита за онова время, въ което ще учи и той Българскж Исторіж и което ще бѣде подиръ то время, по което говорятъ они за него.

Казуемо—то, кога показва, че дѣйствиѣ или состояніе има да принадлежи на подлежаще—то подиръ онова время, по което говорятъ за него, стои въ *бѣдъще время*.—*Шж учж Българскж Исторіж*—бѣдъще время.

8. *Сега догдъ има още время, чети да си научишь урока*,—каза Цоньо Пенку,—*научи шж го*, отговори Пенко.—Въ прѣдложеніе: *научи шж го*, казуемо—то: *научи шж го*, показва, че Пенко ще си научи урока въ едно неопрѣдѣлено время, подиръ това, по което говорятъ.

Казуемо—то, кога показва, че дѣйствиѣ, или состояніе ще принадлежи на подлежаще—то въ неопрѣдѣлено время подиръ това, по което говорятъ за него, стои въ *неопрѣдѣлено бѣдъще время*.—*Научи шж го*—неопрѣдѣлено бѣдъще время.

9. Казуемо—то има осемъ времена:

1) *Настояше* — показва, че дѣйствиѣ, или состояніе принадлежи на подлежаще—то въ то само время, кога говорятъ за него.